

Συνών. ἀνακολλείναι (ιδ. ἀνακολλῶ 2γ), ἀνασκομπώνομαι (ιδ. ἀνασκομπώνω). III) Στρέφω τὰ πρόβατα εἰς τὰ ὄρεινά μέρη καὶ ἀφήνω αὐτὰ ἐλεύθερα πρὸς βοσκὴν Κίμωλ. Σίφν.: Ἀνέκλασε τὰ ζῶα του Σίφν. Τὰ ἡμετέρα ἀνεκλασμένα τὰ πρόβατα αὐτόθι.

ἀνακλωθαρίζω ἀμάρτ. ἀνεκλωθαρίζω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κλωθαρίζω.

Κλώθω νῆμα διὰ τῆς κλωθάρης, ἥτοι τῆς ἀτράκτου: Παροιμ.

Κλώθει καὶ ἀνεκλωθαρίζει καὶ τ' ἀγράφει δὲ γεμίζει (ἐπὶ ἀνεπιτηδεῖον μὴ δυναμένου νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐργασίαν του).

ἀνακοκόρεμα τό, ἀμάρτ. ἀνακουκούρεμα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακοκορεύομαι.

Ἐπιδεικνύω γενναϊότητος: Τί ἀνακουκουρέματα εἶν' αὐτά! Συνών. κοκόρεμα, παλληκαριά.

ἀνακοκορεύομαι ἀμάρτ. ἀνακουκουρεύομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κοκορεύομαι.

Ἐπιδεικνύομαι ὡς γενναῖος, θρασύνομαι: Τί μοῦ ἀνακουκουρεύεσαι! Συνών. ἀνακαρώνω (I) 1 β, ἀνακοκορώνομαι, κοκορεύομαι.

ἀνακοκορώνομαι ἀμάρτ. ἀνακουκορώνομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κοκορώνομαι.

Ἀνακοκορεύομαι, ὁ ιδ.

ἀνάκολα ἐπίρρ. Θήρ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Σκυρ. Σύμ. Σύρ. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀνέκολα Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάκολος.

1) Πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντιστροφῶς, ὀπισθοβατικῶς, ἐπὶ κινήσεως ἐνθ' ἀν.: Προπατῶ ἀνάκολα Θήρ. Πηγαίνω ἀνάκολα Σύρ. Συνών. φρ. πηγαίνω κόλο κόλο. β) Ἐπὶ στάσεως, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἔχῃ τις ἐστραμμένα τὰ ὀπίσθια ἐνθ' ἀν.: Κάθομαι ἀνάκολα Θήρ. Καθόμενος ἀνάκολα τσαὶ δὲν ἔδα τί γ'νότανε ἀποπίστα μου (ἀποπίστα = ἀποπίσω) Σκυρ. Ὅποια ἦτανε μοιχαλίδα τὴν κάθιζαν ἀνάκολα σὲ γαῖδουρι καὶ τὴν γύριζαν 'ς ὅλες τοὺς στράτες τοῦ χωριοῦ Λεξ. Δημητρ. 2) Ὅπισθεν τινος Σύμ.: Κάσται ἀνάκολα. 3) Ὑπτίως μὲ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀνάσκελα, ἀντίθ. προύμυτα.

ἀνακολάρις ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεκολάρις Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάκολος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ρακένδυτος, γυμνός: Παροιμ.

Κάτσε, Μάρτ' ἀνεκολάρι, | νὰ 'ρετ' ὁ Μὰς νὰ βάλης οκούφια (ἐπὶ τοῦ ὑπομένοντος τὴν παροῦσαν οἰκτρὰν κατάστασιν μὲ τὴν ματαίαν ἐλπίδα τῆς μελλούσης βελτιώσεως. Πβ. ζῆσε, μαῦρε μου, νὰ φάς τὸ Μάι τριφύλλι). Συνών. ἀβράκωτος I, γυμνόκολος, γυμνοπούτης, ξεβράκωτος. Πβ. ἄβρακος.

ἀνακολλησίδι τό, Κρήτ. ἀνεγολλησίδι Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνακόλλησι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Ἐκεῖνος ποῦ προσκολλᾶται φορτικῶς εἰς ἄλλον καὶ δὲν στέργει νὰ ἀπομακρυνθῇ, συνήθως ἐπὶ παιδίου: Ποῦ τὸ βρήκανε τ' ἀνεγολλησίδι καὶ δὲν εἶναι νὰ πάῃ ποθὲς καὶ νὰ μὴ δοῦ κλονθᾷ; Τ' ἀνεγολλησίδι ἀπὸ βρήκες θὰ σὲ βλέξῃ 'ς τὴν ἀπονυστεραιὰ (εἰς τὸ τέλος).

ἀνακόλλι τό, Κάρπ. Κεφαλλ. κ. ἀ. — Λεξ. Αἰν. 'νακόλλι Σύμ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακολλῶ.

Ἐμπλαστρον ἐπιτιθέμενον εἰς πάσχον μέρος τοῦ σώματος. Συνών. κατάπλασμα, μπλάστρι.

ἀνακολλῶ ἀμάρτ. 'νακολλῶ Σύμ. Μέσ. ἀνακολλεῖν-μαι Δ.Κρήτ. ἀνακολλεῖν Πόντ. (Ὁφ.) ἀνεγολλοῦμαι Α.Κρήτ. ἀνεγολλεῖν Α.Κρήτ. ἀνακολλίζομαι Κύπρ. Τὸ μεταγν. ἀνακολλῶ.

1) Προσκολλῶ τι ἐπιθέτων, ἐπὶ ἐμπλάστρου Σύμ.

2) Μέσ. προσκολλῶμαι εἰς τινα φορτικῶς Κρήτ.: Αὐτὸς ἦρθε καὶ μ' ἐνεγολλήθηκε, ἀλλεῶς ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὸνε πάρω μαζί μου. || Ἄσμ.

Μιὰ γὰρ μ' ἀνακολλήθηκε κ' ἦρθε νὰ μὲ φιλήσῃ,

κ' ἐθάρεψα, μὰ τὸ χυλό, πῶς θὰ μὲ καταλύσῃ.

β) Συναναστρέφομαι Κύπρ.: Ἐγὼ 'ὦν ἀνακολλίζομαι τέθκοιους ἀνθρώπους. γ) Ἀναβιβάζω, ἀνακομβώνω τὰς χειρῖδας πρὸς τοὺς ἀγκῶνας διὰ νὰ μὴ μὲ ἐμποδίσουν κατὰ τὴν ἐργασίαν μου Πόντ. (Ὁφ.): Ἐρθανε οὐλοῖν' ἀνακολλιγμέν'. Συνών. ἀνακλῶ 2 β, ἀνασκομπώνομαι (ιδ. ἀνασκομπώνω).

δ) Προσβάλλομαι, ἐπὶ νοσήματος κολλητικῶς Κρήτ.: Ἐπῆαινε 'ς τὸ ἀρρωσταρίδι κ' ἐνεκολλήθηκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀρρωσθιά. Συνών. κολῶ.

ἀνακόλωμα τό, ἐνιαχ. ἀνακούλωμα Καππ. (Σιλ.) ἀνεκόλωμα Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Σύρ. Χίος κ. ἀ. ἀνικόλουμα Ἰμβρ. Σαμοθρ. Σάμ. 'νεκόλωμα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Χίος 'νικόλωμα Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακολώνω. Ἡ λ. καὶ ἐν τῇ Συλλογῇ παροιμιῶν τοῦ Βάρνερ τοῦ 17^{ου} αἰῶνος (ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,36) «καλὸς καιρὸς γιὰ ἀνακόλωμα».

1) Ἡ ἀνύψωσις καὶ ἀνακόμβωσις τοῦ ἐνδύματος περὶ τὴν ὀσφύν πρὸς εὐκολίαν κατὰ τὴν ἐργασίαν Χίος: Φρ. Δὲν εἶν' καιρὸς γιὰ τὰ 'νεκολώματα (ἐπὶ περιστάσεων καθ' ἃς δὲν πρέπει νὰ προβῇ τις εἰς ἐπιχειρήσεις). || Παροιμ.

Σ' τ' ἀντρός τ' ἀνεκολώματα κανκεῖται ἡ γυναῖκα (ἡ σύζυγος θεωρεῖ ὡς ἴδια τὰ ἔργα τοῦ ἀνδρός της καὶ κανχᾶται δι' αὐτά). Πβ. ἀνασκοῦμωμα. 2) Ἡ τοῦ πρωκτοῦ ἀποκάλυψις Ἰμβρ. Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Σιλ.) Σαμοθρ. Σάμ. Χίος κ. ἀ.: Φρ. Καιρὸς γι' ἀνεκόλωμα (εἰρων. ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ καιροῦ) Σύρ. κ. ἀ. 3) Παρεμπόδισις τῆς εἰσόδου ποιμνίων εἰς ἀγροὺς ἐσπαρμένους Κάρπ.

4) Ἡ κατὰ τὴν νύκτα παραμονὴ τοῦ ποιμένος πλησίον τοῦ ποιμνίου πρὸς φύλαξίν του Νάξ.

ἀνακολωμός ὁ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακολώνω.

1) Ἡ ἀντιστροφή τοῦ πυθμένος δοχείου πρὸς τὰ ἄνω. Συνών. ἀναποδογύρισμα. 2) Μεταφ. ἀφανισμός, καταστροφή (τὸ νὰ γίνῃ τι δηλ. ἄνω κάτω): Ὁ Θεὸς θὰ κάμῃ ἀνακολωμό. Ἐγινε σεισμὸς καὶ ἀνακολωμός.

ἀνακολώνω Κρήτ. Νάξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἀ. — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 28 ἀνακολώνου Πελοπν. (Μάν.) ἀνεκολώνω Θήρ. Κάρπ. Α.Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.) Χίος ἀνεκοῦώνω Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.) ἀνικολώνου Ἰμβρ. 'νεκολώνω Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) 'νικολώνω Νάξ. 'νεκολών-νω Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀνακολώνω.

Α) Μετβ. 1) Ἀνασύρω τὰ ροῦχα πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὴν ὀσφύν Θήρ. Ρόδ.: Ἀνεκολώνω τὰ ροῦχα μου - τὸ φιστάνι μου Θήρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χωνιάτ. Χρον. διήγ. 396,28 (ἐκδ. Βόννης) «οἱ ἀδιαντροπώτεροι καὶ γε-

Τὸ μεσν. ἀνακολώνω.

Α) Μετβ. 1) Ἀνασύρω τὰ ροῦχα πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὴν ὀσφύν Θήρ. Ρόδ.: Ἀνεκολώνω τὰ ροῦχα μου - τὸ φιστάνι μου Θήρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χωνιάτ. Χρον. διήγ. 396,28 (ἐκδ. Βόννης) «οἱ ἀδιαντροπώτεροι καὶ γε-

λαοὶ καὶ τὸν Θεὸν μηδύλως φοβούμενοι τὰ ρούχα
ἀνὰ τῶν ἀνακολώνοντες ἔκρουον κλοτσᾶτα αὐτούς. Συνών.
*ἀνακουιντοῦρίζω, ἀναμαζεύω, ἀνασηκώνω.
Περὶ ἀνασκουμπώνω. 2) Ἀποκαλύπτω τὸν πρωκτὸν
Θεοῦ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Ἰμβρ.: Νεκολώνω τὸ παιδί νὰ
κῆ τὸ νερό τ' Σαρεκκλ. Μὴν ἀνικουλώνοις ὑρουστὰ ζ' δού
στ' μου κ' εἶναι ἀρουπὴ Ἰμβρ. Συνών. ἀποκολώνω.
β) Μέσ. μεταφ. ἀποκαλύπτομαι ὅτι ἔπραξά τι ἐπίμεμ-
πον Θεῷ. (Σαρεκκλ.): Τώρα πρὸς ν' νεκολώθηκες. Συνών.
ἐσκεπάζομαι (ιδ. ἐσκεπάζω). γ) Μέσ. ἀπο-
βάλλω πᾶσαν αἰδῶ Θεῷ. (Γέν. Σαρεκκλ.): Νεκολώθηκε
πρὸς αὐτή, ποῦ τὴν πιάς! Σαρεκκλ. Αὐτὰ τὰ κορίτσια
'νεκολώθηκανε πρὸς Γέν. Μετοχ. 'νεκολωμένος = ἀναιδής,
ἀνείσχυτος. 3) Ἀναστρέφω τὴν βάσιν, τὸν πυθμένα
δεκτεῖος πρὸς τὰ ἄνω, ἀντιστρέφω Θῆρ. Πελοπν. (Λακων.
Μάν. κ. ἀ.): Ἀνακολώνω τὴ λαῦτα - τὸ κουμάρι - τὸ πινάκι
- τὸ φόρτωμα τὸ σιτάρι κττ. Λακων. Μάν. Συνών. *ἀνα-
κουκουλλιάζω, *ἀνακουκουλλώνω, ἀναπο-
δογυρίζω. 4) Ἐκρίζωνω Πελοπν. (Λακων.): Ὁ
ἀέρας ἀνεκόλωσε τὰ δέντρα. Ἡ ἐλαία ἀνεκολώθη. Συνών.
ἐκολώνω, ἐπατώνω, ἐερρίζωνω. β) Μέσ.
πίπτω ὑπτιος ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Ἀνακολώθηκε ξαπλω-
ταρὰ χάμου 'ς τὰ χώματα. 5) Ἀναστρέφω περιπλέκω,
ἐπὶ νημάτων κττ. Κρήτ. 6) Στρέφω εἰς τὰ ὀπίσω, μετα-
βάλλω τὴν πορείαν ποιμνίου, ὥστε νὰ μὴ εἰσέλθῃ εἰς
περιοχὰς ἐσπαρμένας Κάρπ. Νάξ. (Κινίδ. Φιλότ.): Ἀνεκο-
λώνω τὰ ζᾶ - τὰ πρόβατα Κινίδ. Συνών. κολώνω. 7)
'Αγρυπνῶ τὴν νύκτα φυλάττων βόσκον ποιμνιον Νάξ.
β) Ἀμτβ. 1) Ὀπισθοχωρῶ, ὑποχωρῶ Κρήτ. Κύθν.
Μύκ. Νάξ. (Βόθρ.) Χίος: Κανκειούσενε πῶς θὰ κάμῃς καὶ
θὰ δείξῃς καὶ τῶρα ἀνακόσενε Βόθρ. Συνών. κολώνω,
πάω κόλο κόλο. 2) Γίνομαι ἄνω κάτω, ἀφανίζομαι
Πελοπν. (Λακων.): Ἢ ἀνακόλωση ἢ γῆς.

ἀνακομιδὴ ἢ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀνακομιδὴ = ἀνάκτησις, ἐπάνοδος.

Ἐκταφὴ καὶ μεταφορὰ τῶν ὁσίων νεκροῦ εἰς τὸ κοι-
μητήριον: Ἐκταν τὴν ἀνακομιδὴ τοῦ δεινα. Ἡ σημ. καὶ
μεσν. ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ. Συνών. ἀνοίγωμα,
ἐέχωμα.

ἀνακομιδιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνακομιδῆ.

Ἐκθάπτω τὰ ὁστὰ νεκροῦ καὶ μεταφέρω αὐτὰ εἰς τὸ
κοιμητήριον. Συνών. ἀνοίγω, ἐέχωνω.

ἀνάκομμα τό, Πόντ. (Σινώπ.) ἀνάκομμα Πόντ.
(Ἀργυρόπ. Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. κόμμα.

Πιτυρῶδες σίτινον ἄλευρον ἀποχωρίζομενον ὡς ἀδρό-
τερον τοῦ συνήθους ἀλεύρου διὰ τοῦ κοσκινίσματος
ἐνθ' ἀν.: Ἐκοσκινίεν τ' ἀλεύρ' κ' ἐδέκεν πολλὰ ἀνάκομμα
(ἐκοσκινίσθη τὸ ἀλεύρι καὶ ἔδωσε πολὺ ἀν.) Ἀργυρόπ.

***ἀνακομματήσιος** ἐπίθ. Οὐδ. ἀνακομματέδι Πόντ.
(Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάκομμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ήσιος. Περὶ τοῦ οὐδ. -έσις ιδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν
'Αθηνᾷ 37 (1925) 171.

Ὁ παρεσκευασμένος ἀπὸ ἀνάκομμα: Παξονμάκια
ἀνακομματέδι (παξονμάκια = παξιμάδια).

ἀνακομπιάζω Ἡπ. Θεσσ. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κομπιάζω.

Κλαίων καταλαμβάνομαι ὑπὸ διακεκομμένοις λυγμῶν
ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Τοὺς πύργους πύργους πιάνει καὶ μοιρολογάει,

— ἀνοίξτε μου τῆς χήρας καὶ τῆς ὀρφανῆς!

— Γυναῖκ' ἀνακομπιάζει! κόρη φώναξε

Ὀλυμπ.

ἀνακομποδένω ἀμιάρτ. 'νεκομποδήνω Θεράκ. (Σαρ-
εκκλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κομποδένω. Τὸ 'νεκο-
μποδένω διὰ τὸ δένω παρὰ τὸ δένω.

Δένω εἰς τὸν ὑφαντικὸν ἱστὸν κατὰ κόμβους τὸ παννὶ
ποῦ εἶναι ἔτοιμον πρὸς ὑφανσιν.

ἀνάκοντα ἐπίρρ. Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπίρρ. κοντά.

Ἄνευ μεσολαβήσεως πολλοῦ χρόνου: Ἀνάκοντα πενά-
καί (ἀπέθανον ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου). Συνών. ἀπό-
κοντα, κοντά.

ἀνάκοντος ἐπίθ. Πελοπν. (Αἶγ. Κάμπος Λακων. Μάν.
Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπίθ. κοντός.

Ὁ ἔχων ἀνάστημα βραχύ: Ἀνάκοντος ἄνθρωπος. Συνών.
ἀπόκοντος.

***ἀνάκοος** ἐπίθ. ἀνάκοος Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. ἀκοή, παρ' ὃ καὶ
ἀκουή. Πβ. ἀρχ. ἀνήκοος.

1) Ὁ μὴ ὑπακούων εἰς συμβουλὰς ἢ μὴ ἐκτελῶν τὰ
παραγγέλματα, ἀπειθής Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνάκοο
παιδί Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀκροῦμαστος, ἀκρωστος,
*ἀνακροῦμαστος, ἀνυπάκοος, ἀντίθ. ὑπάκοος.

2) Ὁ μὴ ἀκούμενος Λεξ. Δημητρ.: Ἀνάκοος γείτονας.
Συνών. ἡσυχος, φιλήσυχος. 3) Ὁ μὴ ἀρμόζων νὰ
ἀκούεται καὶ μεταφ. ἀπρεπής Λεξ. Δημητρ.: Ἀνάκοο
πράγματα γίνονται 'ς αὐτὸ τὸ σπῖτι. Συνών. ἀπρεπος.

ἀνακοπή ἢ, λόγ. κοιν. ἀνασκοπή Κέρκ. Κεφαλλ.
ἀνεκοπή Θήρ.

Τὸ μεταγ. οὐς. ἀνακοπή = ὀπισθοχώρησις, ἐπίσχεσις.

1) Ἐπίσχεσις, κατάπαυσις, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῶν κατα-
στάσεων, ἀνέμου, βροχῆς κττ. Θήρ. Κρήτ.: Ὁ καιρὸς
ἐκαμένη ἀνακοπή Κρήτ. Σὰν ἀνεκοπή ἦκαμ' ἀγέρας τῶρα δὲ
Θήρ. Συνών. ἀνακωχὴ 2. β) Ὡς ὁρ. δικανικός,
ἐνδικον μέσον κατὰ τῶν βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου
τῶν πλημμελειοδικῶν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν
καὶ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου
Πάγου ἢ ἐνδικον μέσον κατὰ πάσης ἐρήμην ἀποφάσεως
παντὸς δικαστηρίου πλην τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅταν δικάζῃ
ὡς ἀκυρωτικὸν λόγ. κοιν.: Κάνω ἀνακοπή. 2) Ἐμπό-
διον, κώλυμα Κέρκ. Κεφαλλ.: Δὲν ἔχω κάμμία ἀνακοπή νὰ
τὸνε πιάσω νὰ τοῦ τὸ πῶ κατάμουτρα Κεφαλλ. || Φρ. Τὸ λέει
χωρὶς ἀνασκοπή (ἀδιστάκτως) αὐτόθι.

ἀνακορδίζω ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 41 Μοσχ. 25

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κορδίζω, δι' ὃ ιδ.
κορδίζω.

Ἐκτείνω, τανύω: Τὸ βόιδι ἔπρεσε κὶ ἀνακόρδισε τ' ἄγνχό
του κορμί Παραμύθ. 41. Τὰ βόιδια ἀνακόρδισαν τὰ βαρεὰ
λαιμοτράχηλα ἀπάνω Μοσχ. 25. Συνών. τανυῶ, τεν-
τώνω.

ἀνάκορφα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνάκορφος.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς: Ἀνάκορφα τοῦ βουνοῦ ἦταν ἐκκλη-
σιάκι. Πβ. ἀνακορφῆς.

